

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený JUDr. Jitkou Šmídovou, advokátkou se sídlem Viniční 4349/82, Brno, proti žalovanému: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 A 78/2015 - 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky JUDr. Jitky Šmídové, se sídlem Viniční 4349/82, Brno, **se určuje** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci kasační stížnost, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 A 78/2015 - 44, kterým bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. VS 10/028/002/2015-50/OVV/T/304, kterým byla zamítnuta stížnost stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Věznice Valdice o zařazení velmi nebezpečného vězně do oddělení se zesíleným stavebně technickým zabezpečením.

Stěžovatel podal proti uvedenému usnesení městského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že městský soud nezákonně a předčasně řízení zastavil, aniž by rozhodl o stěžovatelově nové žádosti o osvobození od soudních poplatků ze dne 25. 4. 2016. Tvrzení městského soudu, že stěžovatelova nová žádost neobsahovala žádné nové rozhodné skutečnosti, stěžovatel odmítl s poukazem na svá tvrzení obsažená v žádosti samotné, z nichž měly implicitně vyplynout změna majetkových poměrů a nedostatek prostředků k úhradě soudních poplatků. Dále stěžovatel poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, č. j. 4 As 162/2015 - 18, které označil za precedenční. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že pouze pro jeho nedostatečné majetkové poměry mu byl městským soudem neoprávněně odepřen přístup k soudu. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 8. 2016 stěžovatel zopakoval, že městský soud o jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků rozhodl způsobem, který nevypovídá o možnostech stěžovatele uhradit soudní poplatky v současnosti. Dále stěžovatel Nejvyšší správní soud požádal o osvobození od soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a navrhl, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Daným podáním Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením ze dne 22. 8. 2016, č. j. 5 As 119/2016 - 23. V dalším doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 8. 2016 stěžovatel poznamenal, že stejně jako Nejvyšší správní soud měl postupovat i městský soud, protože má Nejvyšší správní soud jeho usnesení zrušit.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba poznamenat, že v případech, kdy je řízení krajským (městským) soudem zastaveno, lze v kasační stížnosti účinně namítat pouze důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení proto je toliko posoudit, zda byly splněny podmínky pro to, aby městský soud řízení o stěžovatelově žalobě zastavil.

Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze spisu městského soudu, stěžovatel ve své žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. VS 10/028/002/2015-50/OVVT/304, žádal městský soud o osvobození od soudních poplatků. Městský soud o této žádosti rozhodl usnesením ze dne 22. 5. 2015, č. j. 8 A 78/2015 – 9, tak, že stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků v rozsahu 40 %. Toto usnesení stěžovatel napadl kasační stížností, jíž Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 15. 9. 2015, č. j. 2 As 178/2015 – 12, předmětné usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jelikož městský soud chybně posoudil majetkové poměry stěžovatele. Městský soud na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu reagoval novým usnesením ze dne 15. 12. 2015, č. j. 8 A 78/2015 – 26, kterým stěžovatele osvobodil od soudních poplatků v rozsahu 75 %. I posledně jmenované rozhodnutí

pokračování

městského soudu však stěžovatel považoval za nezákonné a napadl je kasační stížností. O té Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 4/2016 - 14, tak, že ji zamítl, neboť naznal, že městský soud při opětovném rozhodování o osvobození stěžovatele od soudních poplatků, i přes svá dílčí pochybení, dostatečným způsobem reflektoval závazný právní názor předestřený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 2 As 178/2015 – 12. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal osvobození stěžovatele od soudních poplatků v rozsahu 75 % nezákonným, vydal městský soud dne 7. 4. 2016 opětovnou výzvu k zaplacení soudního poplatku ve výši 750 Kč. Na uvedenou výzvu stěžovatel odpověděl podáním ze dne 25. 4. 2016, kterým opětovně požádal o osvobození od soudního poplatku. V dané žádosti odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že je omezen na osobní svobodě, nemůže pracovat a ani jiným způsobem si obstarávat prostředky na soudní poplatky a přitom nedisponuje prostředky k jejich úhradě. Ve snaze bránit se údajným šikanózním postupům žalovaného je tedy stěžovatel podle svých slov odkázán toliko na dobrodiní třetích osob.

Městský soud následně usnesením ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 A 78/2015 - 44, zastavil řízení o žalobě stěžovatele, neboť stěžovatel ve lhůtě neuhradil stanovený soudní poplatek. Ke stěžovatelově opětovné žádosti o úplné osvobození od soudních poplatků městský soud uvedl, že se s argumenty v ní uvedenými vypořádal již ve svém usnesení ze dne 15. 12. 2015, č. j. 8 A 78/2015 – 26, kterým stěžovatele osvobodil od soudních poplatků v rozsahu 75 % a se kterým se ztotožnil i Nejvyšší správní soud. V opětovné žádosti přitom stěžovatel podle městského soudu netvrdil, že došlo k jakékoli změně jeho majetkových poměrů, ani neuvedl žádné nové skutečnosti, jež by tomu nasvědčovaly. Městský soud se proto touto další žádostí již nezabýval, neboť pokud by zvolil opačný postup, hrozilo by, že by stěžovatel mohl opětovným podáváním stále stejných žádostí fakticky paralyzovat běh soudního řízení.

Nejvyšší správní soud k uvedenému podotýká, že zákonnost osvobození stěžovatele od soudních poplatků v rozsahu 75 % již závazně přezkoumal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 4/2016 - 14. V nyní vedeném řízení se tedy Nejvyšší správní soud může zabývat pouze otázkou, zda byly dány důvody pro zastavení řízení o stěžovatelově žalobě. Skutečnost, že stěžovatel soudní poplatek neuhradil, je mezi stranami nesporná. K posouzení tudíž zbývá, zda městskému soudu v rozhodnutí o zastavení řízení bránila stěžovatelova opětovná žádost o osvobození od soudních poplatků ze dne 25. 4. 2016.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že ačkoliv obecně platí, že o žádosti o osvobození od soudního poplatku musí být rozhodnuto dříve, než soud pro nezaplacení soudního poplatku řízení zastaví, má toto pravidlo i své výjimky. O opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodovat jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti a že žadatel doloží, že od doby rozhodování o jeho předchozí žádosti došlo k podstatné změně skutečností, jež byly pro posouzení předchozí žádosti rozhodující (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 – 65, a ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 – 150, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Problematikou opakovaných žádostí o osvobození od soudních poplatků se zabýval rovněž Ústavní soud v nálezu ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. I. ÚS 1439/09, č. 10/2010 Sb. ÚS, přičemž ve vztahu k úpravě obsažené v občanském soudním řádu dospěl ke zcela totožným závěrům (viz bod 17). Současně Ústavní soud výslovně připustil možnost, aby obecné soudy o opětovné (nedůvodné) žádosti o osvobození od soudních poplatků nerozhodovaly samostatným rozhodnutím, ale vypořádaly se s ní až v odůvodnění usnesení o zastavení řízení (bod 18 daného nálezu).

Jak z nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. I. ÚS 1439/09, tak z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že postup městského soudu byl zcela korektní a vyhovující ústavním požadavkům na přístup k soudu za předpokladu, že opětovná žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků neobsahovala důvodná tvrzení o změně poměrů stěžovatele v mezidobí od předchozího rozhodování o osvobození od soudního poplatku. Stěžovatel přitom v opětovné žádosti jen zopakoval, že je zbaven osobní svobody, nemá možnost pracovat a nedisponuje dostatečnými prostředky k úhradě soudního poplatku. Nejvyšší správní soud proto žádost stěžovatele ze dne 25. 4. 2016 posoudil tak, že neobsahuje konkrétní důvodná a podložená tvrzení o změně poměrů stěžovatele nad rámec tvrzení, která již posoudil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 4/2016 - 14. Zastavení řízení ze strany městského soudu tedy bylo zákonné. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že povinnost tvrzení a povinnost důkazní ohledně splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků – zde tvrzení (a doložení důkazů) o podstatné změně majetkových poměrů nastalé v mezidobí od dřívějšího rozhodnutí soudu o žádosti o osvobození od soudních poplatků – je povinností účastníka řízení. Soud sám majetkové poměry účastníka řízení z úřední povinnosti zjišťovat nemůže (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Asz 343/2004 - 50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS).

Poukaz stěžovatele na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, č. j. 4 As 162/2015 - 18, kterým byl zdejším soudem zcela osvobozen od soudního poplatku, nemůže sám o sobě jako důvod pro plné osvobození od soudního poplatku obstát. O žádosti o osvobození od soudních poplatků soud vždy rozhoduje na základě konkrétních tvrzení a důkazů předložených účastníkem řízení v tom kterém řízení. Fakt, že byl účastník plně osvobozen od soudních poplatků v jednom řízení, nemůže zhojit absenci relevantních skutkových tvrzení o změně majetkových poměrů v řízení jiném.

K totožným závěrům ve zcela srovnatelné věci téhož stěžovatele ostatně již Nejvyšší správní soud dospěl ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2016, č. j. 6 As 124/2016 - 29, www.nssoud.cz.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení; z obsahu spisu však plyne, že mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Stěžovateli byla v řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně z řad advokátů, v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování podle § 35 odst. 8 s. ř. s. stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem) ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 3400 Kč. Porada se sice v daném případě neuskutečnila, avšak advokátka za této situace učinila alespoň to, že se dostavila k soudu a nahlédla do spisu, takže lze mít za to, že k provedení daného úkonu právní služby došlo ekvivalentním způsobem. Ustanovená zástupkyně není plátcem daně z přidané hodnoty.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu